

За сетенъ пжть очитѣ ми те гледатѣ!
 Но съ радостъ ти поднасямъ азъ живота,
 За менъ единствена бе туй мечта.
 На яве, въ сѣнь ил' тука азъ когато,
 Отъ нѣкоя скала размѣтахъ погледъ
 Низъ тѣзъ долини чудни, съ райска прелестъ.
 Облага никаква не чакахъ азъ,
 А като вѣренъ синъ твой чезнехъ само,
 Дългътъ си свѣтъ да мога изплати!
 И знаехъ азъ: да бждешь ти свободенъ,
 О. край любимъ, отъ вѣншний врагъ заклетъ
 Що въ самоволний си законъ и злоба
 Безъ милость смуче твойта скѣпа кръвъ
 И твоя вѣренъ духъ, що иска силомъ
 Да свий, да смаже, и да угаси —
 Ще трѣбать жертви, много жертви!
 И съ радостъ чакахъ тоя славенъ мигъ,
 Кога и азъ съ другаритѣ си смѣли
 Отъ боя лють иль черното бесило
 Честитъ, съ усмивка мила на уста,
 Ще ти изпратя моя сетенъ поздравъ!
 Но днесъ смъртъта неволень страхъ ми вдъхва.
 Ужасенъ трепетъ ме обзема цѣлъ
 Катъ спомня си нещасната Босилка —
 Каква ли зла сѣдба очаква нея? ...

Видуль.

Така, не съмъ се лъгалъ — знаехъ азъ,
 Че мислишь ти за мойта рожба клета,
 И трижъ отъ колко самъ за свойта участь.
 За насъ, че свършено е вече всичко,
 Че смъртъ ни чака, днеска или утре,
 Това и ти, и азъ, и всички знаемъ.
 Една Босилка клета само мисли,
 Че тукъ отъ злия врагъ сме ужъ закрити.
 Но вечъ потеря турска, много силна,
 Натрупана е, пази всѣки изходъ
 Та нито птичка може да прехвъркне, —
 Макаръ че още трае, не налита,
 Да ни до кракъ избий или плѣни,
 А чака само нѣкой да се мѣрне.
 И друго още: наший дѣдо Драгни,
 Що хлѣбъ ни онзи день донесе,